

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216010039
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2216010039.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného T. J., nar. XX.XX.XXXX v D. Y., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 4T/11/2016 zo dňa 8. novembra 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. mája 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 4T/11/2016 zo dňa 8.11.2019, vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr.por. sa

obžalovaný T. J., nar. XX.XX.XXXX v D. Y., trvalé bydlisko W., F. č. XXX/XX, okres Dunajská Streda

odsudzuje:

Podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon uloženého trestu odňatia slobody sa podmienenčne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa určuje skúšobná doba vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 4T/11/2016 zo dňa 8.11.2019 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 5. mája 2015 v čase o 13.15 hod. v obci Topoľníky, na križovatke ulíc Hviezdna a Bárska, okres Dunajská Streda vykonal jazdu na motocykli zn. Babeta 210, bez evidenčného čísla, zelenej farby, aj napriek tomu, že rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Dunajská Streda č. ORPZ-DS-ODI2-610/2014-P zo dňa 5.8.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.4.2015, mu bol uložený okrem iného zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov, ktorý zákaz začal plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti predmetného rozhodnutia.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd výkon uloženého trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému okresný súd uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 1T/38/2016 zo dňa 11.4.2016 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 235-245 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že po doplnení dokazovania v intenciách uznesenia odvolacieho súdu okresný súd dospel k záveru, že vina obžalovaného zo spáchania predmetného skutku bola dostatočne preukázaná a to najmä výpoveďou dvoch príslušníkov OO PZ Veľký Meder H. R. a G. U.. H. R. ako príslušník OO PZ Veľký Meder obžalovaného pozná z videnia, keďže v minulosti ho viackrát kontroloval v rámci bežnej kontroly cestnej premávky. Inkriminovaného dňa zo služobného motorového vozidla spolu s G. U. zastavili pomocou terča motocyklistu, ktorý nemal na hlave prilbu. Motocyklista zastavil pri policajnom vozidle tak, že H. R. zo služobného vozidla nemohol vystúpiť. Preto bol vyzvaný, aby sa posunul o kúsok ďalej. Motocyklista však pridal plyn a ďalej pokračoval v jazde na Hviezdnej ulici. Svedok R. uviedol, že motocyklistovi riadne videl do tváre, bol od neho vo vzdialenosti pol metra a ako to vyplýva aj zo zápisnice o vykonanej rekognícii v osobe motocyklistu podľa tvaru tváre jednoznačne opoznal obžalovaného. Podobne zo spáchania predmetného skutku obžalovaného jednoznačne usvedčil aj G. U., príslušník Oo PZ Veľký Meder s tým, že obžalovaný bol od neho vo vzdialenosti tri metre. V priebehu trestného konania skutočne neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by svedčili tomu, že dvaja príslušníci Oo PZ Veľký Meder vypovedali s úmyslom privodiť obžalovanému trestné stíhanie. Výpovede týchto dvoch svedkov okresný súd vyhodnotil ako vierohodné, objektívne a vzhľadom na obsah zápisníc o vykonanej rekognícii neboli zistené žiadne pochybnosti o tom, že dvaja príslušníci Oo PZ Veľký Meder v osobe motocyklistu jednoznačne opoznali obžalovaného T. J.. Po vyhodnotení dôkazov vykonaných v tomto konaní tak jednotlivo ako i v ich súhrne okresný súd dospel k záveru, že výpovede rodinných príslušníkov a to matky G. R. a starého otca obžalovaného G. Q. nemožno považovať za objektívne, ale ich výpovede je potrebné hodnotiť ako účelové v snahe pomôcť obžalovanému. Obžalovaný na Úrade práce Veľký Meder bol registrovaný od 1.9.2014, preto treba mať za to, že obžalovanému boli známe úradné hodiny, kedy sa mal dostaviť na úrad práce. V inkriminovaný deň starý otec obžalovaného G. Q. mal dovolenku z dôvodu, že nasledujúci deň 6.5.2015 absolvoval lekárske vyšetrenie, pred ktorým musel užívať prehľadadlo. Z podrobného rozpisu hovorov vyplýva, že matka obžalovaného telefonicky volala starému otcovi obžalovaného o 11.17 hod. a matka obžalovaného starému otcovi G. Q. podľa podrobného rozpisu hovorov nevolala v čase medzi 12.00 hod. a 13.00 hod. ako to tvrdila vo výpovedi na hlavnom pojednávaní s tým, že v tom čase obžalovaný a jeho starý otec sa nachádzali na Úrade práce vo Veľkom Mederi. Z takto vykonaného dokazovania vzhľadom na usvedčujúce výpovede dvoch príslušníkov Oo PZ Veľký Meder mal teda okresný súd dostatočne za preukázané, že obžalovaný v čase o 12.30 hod. dňa 5.5.2015 sa nachádzal v obci W., keďže ho opoznali príslušníci Oo PZ Veľký Meder podľa tvaru tváre, pričom obžalovaný bol v blízkej vzdialenosti od R. ako i U., niet žiadnej pochybnosti o tom, že motocykel značky Babeta v ten deň v čase spáchania skutku viedol obžalovaný.

Preto okresný súd obžalovaného uznal vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Pri ukladaní trestu obžalovanému okresný súd postupoval podľa § 34 Trestného zákona. Z odpisu registra trestov obžalovaného vyplýva, že v minulosti naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 1T/38/16 zo dňa 11.4.2016 k podmiennečnému trestu odňatia slobody vo výmere štyri mesiace so skúšobnou dobou na jeden rok a to pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Predmetný skutok bol spáchaný 5.5.2015, teda u obžalovaného prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona. Na strane obžalovaného okresný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, zistil však jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 42 ods. 1 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere

8 mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenčne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na dva roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému okresný súd uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 18 mesiacov. Takýto trest okresný súd považuje na nápravu a prevýchovu obžalovaného za dostatočný a zákonu zodpovedajúci. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 1T/38/2016 zo dňa 11.4.2016 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 233 spisu) zahlásil obžalovaný a jeho obhajca odvolanie.

Prokurátor okresnej prokuratúry odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodal.

Odvolanie obžalovaného obhajca písomne doplnil (č.l. 246-249 spisu).

V odvolaní zhrnul obsah napadnutého rozsudku. Poukázal na § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Aj keď v tomto ustanovení je vyjadrená zásada voľného hodnotenia dôkazov, súd sa však nemôže pri hodnotení dôkazov riadiť ľubovôľou, ani účelovosťou. Súd prvej inštancie dospel prekvapivo k úplne protichodným vyhodnoteniam výpovedí policajtov a svedkov - G. R. a G. Q., v porovnaní s prvým rozsudkom. Na dôkaznej situácii sa však ani po vrátení veci nezistilo nič iné, len to, že svedok H. X. do 30.5.2015 býval na adrese W., F. XXX (do dvora ktorého domu mal s motocyklom vojsť), a nie č. XXX, že ho vôbec nepozná, nikoho vo svojom dvore neschovával, žiadnemu motocyklistovi neotváral bránu, aby mohol vojsť do dvora, jeho matka bola veľmi chorá, otec dobre nepočul, ale vždy keď svedok z domu odchádzal otec zavrel bránu. Fotodokumentácia vôbec neumožňuje opoznať vodiča motocykla, jeho tvár a jeho postava vôbec nezodpovedá konštrukcii jeho postavy (je útlejší, menší, nemá také široké ramená ako motocyklista na fotografii), čo súd mal možnosť spoznať. Odkaz súdu prvej inštancie na rekonštrukciu vôbec nemôže obstáť, pretože tento procesný úkon, vykonaný policajtmí PZ je nezákonný, vykonaný v rozpore s Tr. poriadkom. Je pre neho zarážajúce, že súd dospel na základe v podstate rovnakých dôkazov a dôkazu, ktorý nepochybne svedčí jeho obrane, výrazne spochybňujúceho výpovede policajtov a potvrdzuje aj ich neprofesionálny postup a prístup v tejto tr. veci, k úplne protichodným záverom a zhodnotením dôkazov. Na obrázku č. 9 je dokumentovaný rodinný dom na F. ulici v W. s bránou, do ktorej mal podľa policajtov vodič babety vojsť.

Svedok H. X. jednoznačne potvrdil, že to nie je dom č. XXX, teda dom X., ale dom susedov. Svedok R. dokonca uviedol, vo svojej výpovedi 16.11.2015, že motocyklista vošiel do domu s.č. buď XXX alebo XXX. Nikdy on ani jeho brat babetu zelenej farby nemali, mali babetu, ale inej sivej a čiernej farby. Jeho alibi na kritický čas potvrdili svedkovia G. Q. a G. R. a kontrolný preukaz, ktorým bol evidovaný na úrade práce od 1.9.2014, kde má potvrdené, že 5.5.2015 bol na Úrade práce vo Veľkom Mederi.

Súd prvého stupňa spochybnil konkrétne len výpoveď svedkyne G. R. s poukazom na rozpis hovorov, ktorý osvedčuje, že volala G. Q. o 11.17 hod., hoci na hlavnom pojednávaní uviedla, že sa tak stalo medzi 12.00 hod. až 13.00 hod. Samotná táto okolnosť vôbec nespochybňuje, že bol vo Veľkom Mederi v čase obedňajšej prestávky a musel čakať, kým úradovanie po obede bude pokračovať.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva ani presvedčivá argumentácia toho, prečo súd neveril ostatným svedkom, najmä svedkom G. R. a G. Q.. Jeho totožnosť v čase spáchania skutku policajtom známa nebola a ani známa byť nemohla, nikdy s nimi neprišiel do styku a ich vysvetlenie, že ho poznajú (svedok R.) z policajnej praxe je absolútne nedostatočné, neurčité, pričom nikdy svedok nevysvetlil konkrétne a určito, že ho pozná a z akej policajnej praxe. Iba svedok R. tvrdil, že videl jasne jeho tvár a poznal ho aj jeho brata - dvojča W. J. z videnia. Poukázal opakovane na právny záver vyslovený NS SR v rozsudku sp.zn. 10 Sžd 7/2013 z 26.6.2013 (aplikovateľným aj na predmetnú trestnú vec), že obvinený má právo brániť sa akýmkoľvek spôsobom, nie je jeho povinnosťou predkladať dôkazy na svoju obranu, ale naopak je úlohou orgánov činných v trestnom konaní usvedčiť páchateľa z tr. činnosti. Nepochybne pri objektívnom vyhodnení všetkých dôkazov je nesporný záver, že sú dané závažné pochybnosti o tom, že inkriminovaný skutok spáchal on.

Dôkazné bremeno v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní neunesli bez dôvodných pochybností zistením skutkového stavu podloženého dôkazmi, bez dôvodných pochybností sa preklenuje istota o vine obžalovaného a medzi pravdepodobnosťou o jeho vine. Je presvedčený, že za danej situácie je zákonné, aby bol spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodený. Odvolaním sa preto domáhal, aby odvolací súd s poukazom na ust. § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom, ktorým ho spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodí. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil preto, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju opätovne v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (§ 321 ods. 1 písm. b), § 322 ods. 1 Tr.por.)

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti obžalovaného, obhajcu a prokurátora krajskej prokuratúry.

Prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť s poukazom na to, že súd I. stupňa sa vysporiadal so všetkými dôkazmi a uložený trest je spravodlivý a zákonný.

Obhajca obžalovaného zdôraznil, že obžalovaný nemá pocit, že by tento rozsudok bol presvedčivý a napadnutý rozsudok by potvrdzoval jeho právo na spravodlivý proces a vlastne tým aj jeho právo obhajoby, keďže sudkyňa okresného súdu na základe tých istých dôkazov v prvom prípade obžalovaného spod obžaloby oslobodila a potom bez toho, aby presvedčivo zdôvodnila následne rozsudkom obžalovaného uznala zo spáchaného skutku a trestného činu vinným. Navrhol obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodiť prípadne vec vrátiť súdu I. stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. a § 322 ods. 1 Tr. por. aby ju opätovne v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný sa pripojil k vyjadreniu svojho obhajcu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného v časti výroku o vine nie je dôvodné, avšak v časti výroku o treste bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku, pričom odvolací súd v uvedenej časti sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil :

- prokurátor okresnej prokuratúry podal dňa 22.1.2016 pod č. 1 Pv 449/15/2201 obžalobu na T. J. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona
- okresný súd rozsudkom č.k. 4T/11/2016-142 zo dňa 31.5.2017 oslobodil obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, proti ktorému podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda
- krajský súd uznesením č.k. 3To/25/2018-168 zo dňa 26.4.2018 podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.
- okresný súd vykonal pred zrušením rozsudku odvolacím súdom na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedka G. U., H. R., G. Q., G. H., W. J., čítaním výpovede svedka H. X. z prípravného konania, oboznámením listinných dôkazov, a to fotoalbum z č.l. 52, 57, fotodokumentácia č.l. 58, 63, záznam z telefonického rozhovoru č.l. 64, listinné dôkazy, správy a relácie na obžalovaného, odpis z registra trestov, obsah pripojeného spisu sp.zn. 1T/38/2016.
- okresný súd vykonal po zrušení rozsudku odvolacím súdom na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedka H. X., čítaním výpovede obžalovaného z prípravného konania, oboznámením obsahu spisu 4T/11/2016 - zápisnice o rekognícii osoby G. U. č.l. 48-49 a zápisnice o rekognícii osoby H. R., kontrolného preukazu na č.l. 69, podrobného rozpisu hovorov č.l. 70, odpisu Registra trestov obžalovaného, obsahu pripojeného spisu 38/2016, správy Okresného úradu DS Katastrálny odbor, výpisu z LV č. XXX, správy Obecného úradu W., fotoalbumu č.l. 52, 57, fotodokumentácie č.l. 58, 63

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutky v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z toho dôvodu si všetky závery prvostupňového súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne odkazuje.

Odvolací súd mal jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písm. d) Trestného zákona tým, že obžalovaný dňa 5.5.2015 v obci Topoľníky jazdil na motocykli bez evidenčného čísla napriek tomu, že rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu mu bol okrem iného uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá.

Z trestnej činnosti uvedenej v obžalobe je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďou príslušníkov policajného zboru - svedkov G. U. a H. R., ktorý spoľahlivo označili obžalovaného ako páchatel'a, ktorý jazdil na motocykli, neskôr pred nimi unikol a nakoniec sa ukryl na pozemku za rodinným domom. Ich výpoveď podporuje fotodokumentácia vyhotovená zo služobného auta, kde je zachytený páchatel' ako vodič zeleného motocykla bez prilby. Naproti tomu výpoveď obžalovaného je nevierohodná, nakoľko v inkriminovaný deň mohol prísť na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Veľký Meder v akýkoľvek čas počas úradných hodín.

Z podrobného výpisu hovorov (č.l. 70 spisu) vyplýva, že svedkyňa G. R. telefonovala svedkovi G. Q. na telefónne číslo XXXX XXX XXX (č.l. 46 spisu) dňa 5.5.2015 4 krát, a to o 9:36, 9:38, 9:52 a 11.17 hod. Teda za účelovú je nevyhnutné označiť aj výpoveď svedkyne G. R., ktorá na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.1.2017 (č.l. 119 spisu) tvrdila, že medzi 12:00 hod. a 13:00 hod. telefonovala so starým otcom obžalovaného o tom, že starý otec obžalovaného a obžalovaný sú na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Veľký Meder, ale z podrobného výpisu hovorov (č.l. 70 spisu) je zrejmé, že taký hovor sa neuskutočnil, a teda uvedená svedkyňa nevie poskytnúť priame informácie o skutku uvedenom v obžalobe.

Rovnako účelová je výpoveď svedka G. Q., ktorý mal odviezť obžalovaného na Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Veľký Meder, nakoľko v uvedený deň síce čerpal dovolenku, ale na ďalší deň mal ísť na vyšetrenie ku gastroenterologičke, na ktoré vyšetrenie sa musel pripraviť.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

K výroku o vine:

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Tdo/36/2015 zo dňa 25.8.2015)

K odvolacej námietke obžalovaného, že aj keď v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. je vyjadrená zásada voľného hodnotenia dôkazov, súd sa však nemôže pri hodnotení dôkazov riadiť ľubovôľou, ani účelovosťou, je na mieste sa vyjadriť, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a vyhodnotil všetky relevantné dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie je presvedčivé.

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že je pre neho zarážajúce, že súd dospel na základe v podstate rovnakých dôkazov a dôkazu, ktorý nepochybne svedčí jeho obrane, výrazne spochybňujúco výpovede policajtova potvrdzuje aj ich neprofesionálny prístup v tejto trestnej veci, k úplne protichodným záverom a zhodnotením dôkazov, je nevyhnutné uviesť, že dokazovanie bolo doplnené v súlade s intenciami odvolacieho súdu.

Z výpovede svedka H. X. na hlavnom pojednávaní zo dňa 18.9.2019 (č.l. 224 spisu) vyplýva aj to, že počas jeho prítomnosti v dome malá bránka sa nezamykala. To znamená, že obžalovaný mohol cez neuzamknutú malú bránku vojsť na pozemok a skryť sa za rodinným domom.

Fotodokumentácia na č.l. 63 spisu oboznámená na hlavnom pojednávaní zo dňa 8.11.2019 (č.l. 231 spisu) potvrdzuje vierohodnosť výpovede príslušníkov policajného zboru - svedkov G. U. (č.l. 117 spisu) a H. R. (č.l. 118 spisu) v tom smere, že prenasledovali vodiča zeleného motocykla, ktorý pred nimi unikal. Aj bez prihliadnutia na rekogníciu obžalovaného je obžalovaný spoľahlivo usvedčovaný výpoveďami príslušníkov policajného zboru - svedkov G. U. a H. R.. Svedok H. X. sa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní zo dňa 18.9.2019 (č.l. 223-224 spisu) nezmieňuje, že by zaregistroval, že niekto vošiel motocyklom na susedný pozemok alebo do susedného domu.

Tvrdenie obžalovaného, že ani nevlastnil a ani nevlastní zelenú babetu, je potrebné vyhodnotiť ako účelové v snahe vyhnúť sa trestnoprávnym následkom svojho protiprávneho konania, nakoľko takéto tvrdenie nie je možné overiť v oficiálnej evidencii, keďže zelená babeta nemala evidenčné číslo, pričom uvedené tvrdenie odporuje ako presvedčivému tvrdeniu dvoch príslušníkov polície - svedkov G. U. a H. R. tak aj zhotovenej fotodokumentácii zo služobného vozidla na č.l. 63 spisu oboznámenej na hlavnom pojednávaní zo dňa 8.11.2019 (č.l. 231 spisu).

K odvolacej námietke obžalovaného, že jeho alibi na kritický čas potvrdili svedkovia G. Q. a G. R. a kontrolný preukaz, ktorým bol evidovaný na úrade práce od 1.9.2014, kde má potvrdené, že 5.5.2015 bol na Úrade práce vo Veľkom Mederi, je potrebné konštatovať, že výpoveď svedka G. Q., ktorý mal odvieť obžalovaného na Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Veľký Meder je účelová, nakoľko v tento deň síce čerpal dovolenku, ale na ďalší deň mal ísť na vyšetrovanie ku gastroenterologičke (č.l. 122 spisu), na ktoré vyšetrovanie sa musel pripraviť.

Z podrobného výpisu hovorov (č.l. 70 spisu) vyplýva, že svedkyňa G. R. telefonovala svedkovi G. Q. na telefónne číslo XXXX XXX XXX (č.l. 46 spisu) dňa 5.5.2015 4 krát, a to o 9:36, 9:38, 9:52 a 11.17 hod. Teda za účelovú je nevyhnutné označiť aj výpoveď svedkyne G. R., ktorá na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.1.2017 (č.l. 119 spisu) tvrdila, že medzi 12:00 hod. a 13:00 hod. telefonovala so starým otcom obžalovaného o tom, že starý otec obžalovaného a obžalovaný sú na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Veľký Meder, ale z podrobného výpisu hovorov (č.l. 70 spisu) je zrejmé, že taký hovor sa neuskutočnil, a teda uvedená svedkyňa nevie poskytnúť priame informácie o skutku uvedenom v obžalobe. Kontrolný preukaz (č.l. 69 spisu) nemôže vnieť pochybnosti do preskúmaného prípadu, nakoľko obžalovaný mohol prísť na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Veľký Meder v inkriminovaný deň v akýkoľvek čas počas úradných hodín 8:00 hod. - 12:00 hod. a 13:00 hod. - 15.00 hod., čo je zrejmé z podania správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda (č.l. 68 spisu).

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že jeho totožnosť v čase spáchania skutku policajtom známa nebola, iba svedok R. tvrdil, že videl jasne jeho tvár a poznal jeho aj jeho brata - dvojča W. J. z videnia, je na mieste uviesť, že obaja príslušníci policajného zboru - svedkovia G. U. (č.l. 117) a H. R. (č.l. 118) spoľahlivo označili obžalovaného ako páchatel'a skutku uvedeného v obžalobe, pričom zisťovať, kto a kedy koho videl, resp. stretol dávno v minulosti pred spáchaním skutku uvedeného v obžalobe, by bolo jednoznačne nadbytočným na účely tohto trestného konania.

K odvolacej námietke obžalovaného, že s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10 Sžd 7/2013 zo dňa 26.6.2013 úlohou polície nie je usvedčiť páchatel'a za každú cenu, policajtmí vystupujúcimi ako svedkovia, ktorí tak ako policajti pri výkone svojich služobných povinností v postavení svedkov v skutočnosti vystupujú ako žalobcovia, je nevyhnutné sa vyjadriť, že obaja príslušníci policajného zboru G. U. a H. R. nemajú v tomto trestnom konaní postavenie vyšetrovateľov, ale obaja príslušníci policajného zboru vystupujú v trestnom konaní ako svedkovia, ktorí sú viazaný prísahou a povinnosťou vypovedať pravdu v zmysle § 131 ods. 1 a 3 Trestného poriadku. Naproti tomu obžalovaný ako strana trestného konania sa môže obhajovať spôsobom, aký uzná za vhodný, napr. aj klamať.

K výroku o treste:

Podľa § 50 ods. 5 Trestného zákona : Ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 4 bez toho, že by odsúdený mal na tom vinu, má sa za to, že sa odsúdený osvedčil.

Podľa § 50 ods. 6 Trestného zákona : Rovnako sa má za to, že sa odsúdený osvedčil, ak súd do dvoch rokov od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 4 bez toho, že by odsúdený mal na tom vinu v prípade, ak sa proti odsúdenému vedie v tejto lehote trestné stíhanie pre iný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe.

Podľa § 50 ods. 7 Trestného zákona : Ak sa vyslovilo, že sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, alebo ak sa má za to, že sa osvedčil, hľadá sa na neho, ako keby nebol odsúdený.

Okresný súd sa týmito ustanoveniami pri ukladaní trestu obžalovanému dôsledne neriadil. Z odpisu Registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 1T/38/2016 zo dňa 11.4.2016 k trestu odňatia slobody podmiennečne na 4 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok do 11.4.2017. Ustanovenie § 50 ods. 6 Trestného zákona zakotvuje fikciu osvedčenia v prípade, že súd do dvoch rokov od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie bez toho, že by odsúdený mal na tom vinu, keď sa proti odsúdenému vedie v tejto lehote trestné stíhanie pre iný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe. To znamená, že keďže sa voči obžalovanému viedlo trestné stíhanie aj počas skúšobnej doby, súd mohol rozhodnúť o tom, že sa trest odňatia slobody, ktorý bol podmiennečne odložený, vykoná, zároveň rozhodnúť aj o spôsobe výkonu trestu najneskôr do 2 rokov odo dňa 11.4.2017, teda do dňa 11.4.2019. Keďže takéto rozhodnutie nebolo vydané, bolo nevyhnutné vychádzať zo zákonnej fikcie osvedčenia sa obžalovaného v skúšobnej dobe uloženého rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 1T/38/2016 zo dňa 11.4.2016. To znamená, že na obžalovaného sa hľadelo, ako keby nebol odsúdený, a neprichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu.

Okrem toho, keďže bolo nevyhnutné vychádzať zo zákonnej fikcie osvedčenia sa obžalovaného v skúšobnej dobe uloženého rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 1T/38/2016 zo dňa 11.4.2016, nebolo možné aplikovať ani priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona. To znamená, že pri absencii akýchkoľvek poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bolo na mieste ustáliť, že v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona zostane zákonná trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona nezmenená v rozpätí 0 až 2 roky.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Pri úvahách, aký druh trestu spravodlivo zohľadní konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť na ochranu spoločnosti jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy (prevencia). Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Z týchto dôvodov krajský súd zrušil celý výrok o treste napadnutého rozsudku a sám uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace, teda v dolnej časti zákonnej trestnej sadzby, ktorá bola v prípade obžalovaného v rozpätí 0 až 2 roky.

V súlade s ustanovením § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil, nakoľko vzhľadom na osobu páchatel'a mal dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, pričom podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, ktorú považoval za dostatočnú.

Krajský súd dodáva, že trest zákazu činnosti sa ukladá najmä vtedy, aby došlo k zabráneniu páchatel'ovi trestného činu zneužívať svoje povolanie, zamestnanie alebo postavenie. Účelom tohto trestu je páchatel'a dočasne vyradiť z možnosti vykonávať činnosť, pri ktorej došlo k protispoločenskému konaniu. Takýto trest má pôsobiť výchovne. Tu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd trest zákazu činnosti v zmysle § 61 Trestného zákona neukladal, nakoľko od spáchania skutku v roku 2015 (dňa 5. mája 2015) do rozhodnutia odvolacieho súdu (dňa 12. mája 2020) uplynulo viac ako 5 rokov, a teda takýto trest by už nemal výchovný účinok.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že uložením súhrnného trestu došlo k porušeniu Trestného zákona a preto v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom o treste tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.